

లెనిన్ : మహత్తర అక్టోబరు సోషలిస్టు విప్లవం

మధు

1871 పారిస్ కమ్యూన్ తర్వాత 46 సంవత్సరాలకు రష్యాలో మహత్తర అక్టోబరు సోషలిస్టు విప్లవం విజయవంతమైంది.

అక్టోబరు సోషలిస్టు విప్లవాన్ని గొప్ప విప్లవంగా కీర్తించే వారిలో కమ్యూనిస్టు విప్లవకారులున్నారు; సంస్కరణవాదాన్ని, అరాచకవాదాన్ని చేపట్టినవారున్నారు; వివిధ రకాల సోషలిస్టులున్నారు; ప్రపంచంలో కోట్లాది శ్రామికవర్గ, పీడిత ప్రజలు, కష్టజీవులు వున్నారు.

అక్టోబరు సోషలిస్టు విప్లవం చివరకు దెబ్బతిని పోయింది కదా అన్న సాకుతో ఈ విప్లవాన్ని, దాని ప్రాముఖ్యతను తగ్గించి చూపేవారు, చులకనచేసేవారు, నిరాకరించేవారు వున్నారు. దుర్బుద్ధులు, కమ్యూనిస్టు ఉద్యమాన్ని వదిలిపెట్టి వెళ్ళినవారు, వ్యతిరేకులుగా మారినవారు వీరిలో వుంటారు.

కొందరిలా అంటారు: నిజమే. రష్యా సోషలిస్టు విప్లవాన్ని విజయం దాకా నడిపించడానికి, ఆంతరంగిక, బయటి శత్రువులనుండి దాన్ని కాపాడడానికి లెనిన్ మార్గదర్శకత్వంలో రష్యా కమ్యూనిస్టులు, బోల్షివిక్కులు చేసినదానినంతా మనం కీర్తించాల్సిందే. ఆనాటి రష్యా పరిస్థితుల్లో ఈ విప్లవం సరైనది; అవసరమైనది. కాని నేడు భారతదేశ నిర్దిష్ట పరిస్థితులు పూర్తిగా భిన్నంగా వున్నాయి. అందువల్ల రష్యాలో బోల్షివిక్కులు చేసినట్లుగా యిక్కడ చేయడం కష్టం; దాదాపు అసాధ్యం. ఐతే, ఈ మాట యింత స్పష్టంగా వారు చెప్పరు, అరాచకవాదులలా చెప్తారు: రష్యాలో విప్లవాత్మకంగా అధికారాన్ని స్వాధీనం చేసుకొనడం, సోషలిస్టు విప్లవాన్ని రక్షించుకొనడం నిజంగా అభినందనీయం. ఐతే, ప్రజలను చైతన్య వంతులను చేయడానికి, రాటుదేల్చడానికి, వారికి శిక్షణయివ్వడానికి, కోట్లాదిమంది ప్రజలను విప్లవ కార్యచరణలోకి నడిపించడానికి రష్యా బోల్షివిక్కులు అనుసరించిన ఎత్తుగడలు, పద్ధతులు మన విప్లవానికి కూడా సరైనవేనా? వర్తిస్తాయా? అన్న ప్రశ్నలకు మాత్రం వారు సమాధానం చెప్పరు; దాటవేస్తారు.

దేశాల నిర్దిష్ట పరిస్థితులు, చారిత్రక సందర్భాలు భిన్నంగా వుండవచ్చును. కనుక ఏ విప్లవమూ మరో విప్లవానికి కార్పను కాపీ కాజాలదు. ఏ విప్లవమూ మరో దేశ అనుభవాలను యాంత్రికంగా అమలుజరపజాలదు. లెనిన్ చెప్పిన మాటే ఇది. అదే సమయంలో, ఒకరి నుండి మరొకరు నేర్చుకోవడం తప్పనిసరి. ఇతర దేశాల విప్లవాలనుండేకాక మన గతం నుండి, నేటి అనుభవాలనుండి కూడా మనం నేర్చుకోవాలి. చేసిన తప్పులనే తిరిగి చేయకుండా వుండాలంటే యిది అవసరం. మన అవగాహనను పెంచుకొనడానికి, మార్క్సిజాన్ని, విప్లవానుభవాలను ఆచరణకు అన్వయించుకొనే సామర్థ్యాన్ని పెంచుకొనడానికి యిది అవసరం.

లెనిన్ ఆరంభం నుండి సోషలిస్టు విప్లవం విజయందాకా విప్లవానికి అగ్రభాగాన నిలిచాడు. రష్యా విప్లవానికి నాయకత్వం వహించడంలాంటి అత్యంత క్లిష్టమైన, బృహత్తరమైన బాధ్యతను చేపట్టడానికి రష్యా శ్రామికవర్గాన్ని సన్నద్ధం చేశాడు. ఇది నిజంగా ఒక అద్భుతం. ముళ్లకంచెలు, మిట్టపల్లాలు, వంకరబింకరలతో సుదూరమార్గంలో సాగిన వర్గపోరాటాల, విప్లవవెల్లువల క్రమంలో శ్రామికవర్గాన్ని సిద్ధాంతరీత్యా, రాజకీయంగా, నిర్మాణరీత్యా సంపద్వంతం చేశాడు; శిక్షణ యిచ్చాడు; రాటుదేల్చాడు. ఇది ఒక సంపద్వంతమైన, తరగని విప్లవానుభవాల భాండాగారం.

తొలికాలం

విప్లవానికి ముందు, రైతాంగం పూర్వజరికం, జారిస్టు నిరంకుశత్వం పీడనల కింద అర్థబానిసల స్థితిలో వున్నారు. పెట్టుబడిదారీ అభివృద్ధి బలహీనంగా వెనుకబడిన స్థితిలో వున్నది. కార్మికులకు ఎలాంటి రాజకీయ హక్కులూ లేవు. రష్యా అనేక చిన్న రష్యాదేశీయ జాతుల పాలిటి బంధిఖానాగా వున్నది. తొలిరోజుల్లో కార్మికోద్యమం కూలి, పనిగంటలు, రాజకీయహక్కులు, నష్టపరిహారాలు, జరిమానాలు, నిర్బంధంలాంటి కోర్కెల కోసం పనిచేసేది. 1878లో ఏర్పడిన రష్యా కార్మికుల ఉత్తరాది యూనియన్ ఆనాటి రాజకీయ, ఆర్థికవ్యవస్థను కూలద్రోయడాన్ని తన అంతిమ లక్ష్యంగా, ప్రజలకు రాజకీయ స్వేచ్ఛలను, హక్కులను సాధించడాన్ని తక్షణ లక్ష్యంగా ప్రకటించుకొన్నది. జారిస్టు ప్రభుత్వం కార్మికుల సమ్మెలను పాశవికంగా కాలరాయడానికి ప్రయత్నించింది. ఐనా కార్మికులు అనేక వీరోచిత సమ్మెలు, పోరాటాలు చేశారు. కాని నిరంకుశ రాజ్యంయొక్క బలంతో ఈ పోరాటాలు సరితూగలేకపోయాయి. ఒక రాజకీయ పార్టీ ఆనాటి అవసరం.

నరోద్నిక్కులు, కార్మిక విమోచన గ్రూపు (ELG) - ఈ రెండు రకాల రాజకీయశక్తులు ఆనాడు రంగంలో వున్నాయి.

నరోద్నిక్కులు పెటిబూర్జువా విప్లవకారులు. రష్యాలో పెట్టుబడిదారీ విధానం అభివృద్ధికాదనీ, ఒకవేళ అయితేగయితే, అదొక 'దుర్బల'గా మాత్రమే వుంటుందని వారు భావించారు. మేధావుల నాయకత్వాన సాగే రైతాంగ తిరుగుబాటు మాత్రమే రష్యాలో పూర్వజరికాన్ని, జారు నిరంకుశత్వాన్ని కూలద్రోయ గలవనీ, సోషలిజాన్ని తీసుకొని రాగలవని భావించారు. చరిత్రను వర్గాలు, వర్గపోరాటాలు సృష్టించవు. 'గొప్ప వ్యక్తులు', 'వీరులు' సృష్టిస్తారు. "మూకలు" వారిని గుడ్డిగా అనుసరిస్తారు. రష్యాలో శ్రామికవర్గ అభివృద్ధి అన్నది ఒక చారిత్రక "దౌర్భాగ్యం"; శ్రామికవర్గతత్వం అన్నది ఒక "అల్పం". నరోద్నిక్కులు రైతుల ముసుగులో గ్రామాల్లోకి వెళ్తారు. తిరుగుబాటుకు దిగమని రైతులను ప్రేరేపించారు. జారు-అలెగ్జాండర్-IIని హతమార్చారు. కాని దీనివల్ల వారు

సాధించిందేమీలేదు. నరోద్దిక్కుల అనుభవం చూపెట్టింది యిదే: వ్యక్తిగత వీరత్వం, వ్యక్తిగత హత్యలు నిరర్థకమైనవేకాక విప్లవానికి వినాశకరమైనది. జారిస్టు ప్రభుత్వం నరోద్దిక్కులను తేలిగ్గానే అణచివేయ గల్గింది. మిగిలిన నరోద్దిక్కులు విప్లవానికి తిలోదకా లిచ్చారు. జారు ప్రభుత్వంతో రాజీ చేసుకొన్నారు. ఆ తర్వాతి కాలంలో కులక్కులను సమర్థించడం మొదలెట్టారు. కాని విప్లవానుకూల మేధావుల మధ్య వారి ప్రభావం చాలాకాలం దాకా కొనసాగింది. దాన్ని ఓడించడం ద్వారానే మార్క్సిజం విస్తరించగలిగింది.

ప్లెఖనోవ్ ఏర్పాటుచేసిన కార్మిక విమోచన గ్రూపు రష్యాలో తొలి మార్క్సిస్టు గ్రూపు. రష్యాలో మార్క్సిస్టు భావాల వ్యాప్తికోసం యిది అద్భుతమైన కృషిచేసింది. ప్లెఖనోవ్ మార్క్సిజం వెలుగులో నరోడిజాన్ని ఎండ గట్టడానికి ఎంతో సిద్ధాంత కృషిచేశాడు.

తొలికాలంలో సోషల్ డెమోక్రాట్లు గ్రూపులు, సర్కిల్స్ రూపంలో వున్నారు. వారికి కార్మికోద్యమంతో సంబంధాలుండేవి కావు లేదా అత్యల్పంగా వుండేవి. ఆ కాలంలో, లెనిన్ మాటల్లో, సోషల్ డెమోక్రాటిక్ ఉద్యమం యిలా వుంది: “మాతృగర్భంలో పెరుగుతున్న, యింకా జనించని శిశువులాగా సోషల్ డెమోక్రాటిక్ ఉద్యమం పిండాభివృద్ధి క్రమంలో వున్నది”.

ప్లెఖనోవ్, ఆయన నాయకత్వంలో వున్న ELG మార్క్సిస్టు సిద్ధాంతాన్ని ప్రాతిపదికగా చేసుకొన్నారు. కాని విప్లవంలో రైతాంగానికి శ్రామికవర్గం నాయకత్వం వహించాల్సి వుంటుందన్న విషయాన్ని, అది రైతాంగంతో స్థిరమైన మైత్రీని పెంపొందించుకొనడం ద్వారా మాత్రమే జారిజానికి వ్యతిరేకంగా విప్లవాన్ని విజయవంతంగా నడిపించగలదన్న విషయాన్ని వారు గుర్తించలేదు.

లెనిన్ ఒక మార్క్సిస్టుగా రాజకీయరంగంలో అడుగుపెట్టే నాటికి కేవలం 20 ఏళ్ల వయసు. ఈ లేతవయస్సులోనే అరెస్టులు, ప్రవాసాలు, యింకా యితర రకాల నిర్బంధాలను చవిచూశాడు. పనిద్వారా ఒక మార్క్సిస్టు మేధావిగా, అగ్రనైజరుగా, నాయకుడిగా ప్రసిద్ధిచెందాడు. శ్రామికవర్గ పార్టీకి పునాదులు వేయడం ఆనాటి అవసరం.

శ్రామికవర్గ పార్టీకోసం లెనిన్ పోరాటం

లెనిన్కు ఇది త్రిమూఖ పోరాటం. I) పెటిబూర్జువా సిద్ధాంతానికి, రాజకీయాలకు, మార్క్సిజం పేరిట చలామణిలో వున్న అన్నిరకాల తప్పుడు, తప్పు అభిప్రాయాలకు వ్యతిరేకంగా పోరాటం సాగించడం; II) నిర్దిష్ట పరిస్థితులను, విప్లవానుభవాలను అధ్యయనం చేయడం, విప్లవవ్యూహం, ఎత్తుగడలను అభివృద్ధి చేయడం; III) ప్రజాతంత్ర, సోషలిస్టు విప్లవాలకు విజయవంతంగా నాయకత్వం అందించగల శ్రామికవర్గ పార్టీని నిర్మించడం.

ఈ రంగాల్లో లెనిన్ పోరాటం పరస్పర సంబంధం గలది; విడదీయరాని, పరస్పరం ప్రభావితం చేసుకొనే పోరాటం.

1895లో, 20 మార్క్సిస్టు సర్కిల్స్ను ఏకంచేసి కార్మికవిమక్తి పోరాట లీగ్ను ఏర్పాటు చేశాడు. కార్మికోద్యమంలో యిది ఒక తీవ్రమైన మలుపును తీసుకొనివచ్చింది. ఈ లీగు కొద్దిమంది మేధావులకు పరిమితం కారాదని, కార్మికుల మధ్యకు విస్తారంగా వెళ్లాలని, వారిని వర్గపోరాటాల్లోకి, రాజకీయ పోరాటాల్లోకి కదిలించాలని లెనిన్ గైడ్ చేశాడు. నిజంగానే లీగు లక్షలాది మందిని పోరాటాల్లోకి కదిలించింది. కొద్దికాలంలోనే రష్యా రాజకీయ జీవితంలో లీగు ఒక ముఖ్యమైన శక్తిగా ఆవిర్భవించింది. ఇది జారిజానికి వ్యతిరేకంగా ఆర్థిక, రాజకీయ పోరాటాలను జోడించింది. లీగు సోషలిజాన్ని - కార్మికోద్యమాన్ని మేళవించిన మొదటి సంస్థ అనవచ్చును. ఇది విస్తారంగా సోషలిజం గూర్చి ప్రచారం చేసింది. లీగు పనివల్ల పొందిన ఉత్తేజంతో అనేక చోట్ల వివిధ పేర్లతో అనేక సంస్థలు పుట్టుకొచ్చాయి. లెనిన్ యిలా అన్నాడు : లీగు పోరాట సంస్థ “కార్మికోద్యమ మద్దతుగల విప్లవ పార్టీయొక్క నిజమైన తొలి మూలరూపం”.

లీగల్ మార్క్సిస్టులు కార్మికోద్యమాన్ని బూర్జువా ప్రయోజనాలకు లోబరచాలని వాదించారు. దీనికి కార్మికవర్గం ‘సాంస్కృతికంగా యింకా తగినంత ఎడగలేదు’ అనే అర్థరహిత సాకు చూపెట్టారు. లెనిన్ దీన్ని తిరస్కరించాడు. ఆయనిలా నొక్కి చెప్పాడు: I) మార్క్సిస్టులందరూ ఒకే పార్టీలో ఐక్యంకావాలి; II) శ్రామికవర్గం రైతాంగంతో ఐక్యంకావాలి. సోషలిజం, కమ్యూనిజంకోసం పోరాటాన్ని ముందుకు తీసుకొని వెళ్లడానికి యితర శ్రమజీవులను, ప్రపంచ శ్రామికవర్గాన్ని సమీకరించాలి.

ప్రజాతంత్రవిప్లవం సారాంశంలో బూర్జువా విప్లవమే కాబట్టి దాన్ని బూర్జువావర్గమే నడిపించాలని రష్యాలో కొందరు వాదించారు. లెనిన్ ఈ అభిప్రాయాన్ని గట్టిగా వ్యతిరేకించాడు. మార్క్సిజాన్ని, రష్యా నిర్దిష్ట పరిస్థితుల నిర్దిష్ట విశ్లేషణ, 1871 ఫ్రెంచి విప్లవంతో సహా విప్లవానుభవాలను ఆధారం చేసుకొని ఈ అభిప్రాయాన్ని విమర్శించాడు. బూర్జువావర్గం ప్రజాతంత్ర విప్లవానికి నాయకత్వం వహించడంపట్ల ఆసక్తిని, నాయకత్వం వహించేశక్తిని కోల్పోయిందనీ, అది తనకు తానే ద్రోహం చేసుకొంటుందనీ నిరూపించాడు. అందువల్ల ప్రజాతంత్ర విప్లవ నాయకత్వాన్ని బూర్జువావర్గానికి వదిలిపెట్టడం ఆత్మహత్యా సదృశం. విప్లవ వైఫల్యానికే యిది దారితీస్తుంది. శ్రామికవర్గం మాత్రమే ఈ విప్లవాన్ని నిలకడగా, సమగ్రంగా, విజయందాకా నడిపించగలదు; నడిపించాలి; సోషలిస్టు విప్లవం దాకా దృఢంగా నడిపించగలదు.

అదేవిధంగా, రష్యాలో ఎలాంటి పార్టీని నిర్మించాలి? దుర్బలంగా, కలగూరగంపగా, ఏ కట్టుబాటూ పాటించని, వాద ప్రతివాదాలతో కాలం గడిపే స్నేహితుల బృందం లాంటి; మహా అయితే కొన్ని సంస్కరణలకోసం పనిచేసే పార్టీలాంటి; శత్రువు ఒక్కతోపు తోస్తే కుప్పలా పడిపోయేంత బలహీనమైన, శత్రువు విసిరే తాయిలాలకు, ఎత్తుజిత్తులకు లోబడిపోయే పార్టీగా వుండాలా? లేక మార్క్సిజం ప్రాతిపదికగా ఏర్పడిన, సుసంఘటితమైన, క్రమశిక్షణాయుతమైన, కేంద్రీకృత ప్రజాస్వామిక సూత్రాలపై ఆధారపడి పనిచేసే

పార్టీగా; రైతాంగంతో స్థిరమైన మైత్రిని సాధించాలన్న, యితర విప్లవ వర్గాలను ఐక్యం చేయాలన్న లక్ష్యానికి పూర్తిగా అంకితమైన పార్టీగా; అన్ని అవకాశాలనూ వుపయోగించుకొనడానికి తగినంత సంసిద్ధత, సామర్థ్యంగల, అన్ని కష్టాలకు ఎదురీదగల, అన్ని పరిస్థితులను తట్టుకోగల, జన బాహుళ్యంతో నిరంతర సంబంధాలను కొనసాగించగల పార్టీగా వుండాలా? -అన్నవి అత్యంత తీవ్రమైన ప్రశ్నలు. విషయాలను వివరించడానికి, తప్పు అభిప్రాయాలకు వ్యతిరేకంగా పోరాటం చేయడానికి, కార్మికోద్యమంలో వ్యాపించివున్న గందరగోళాలను తొలగించడానికి లెనిన్ అద్భుతమైన సిద్ధాంత, రాజకీయ కృషిచేశాడు.

1901-04 మధ్యకాలంలో రష్యా తీవ్రమైన విప్లవ సంక్షోభంలో వున్నది. తీవ్రతరమైన ఆర్థిక సంక్షోభం, వేలాది పరిశ్రమల మూత - లక్షలాది కార్మికులను పనుల్లోంచి బయటకు గెంటివేశాయి. “జారిజం నశించాలి” అన్న నినాదం అంతటా మార్మోగింది. 1901 ‘మేడే’ రోజున కార్మికులు జారుసైన్యంతో రాళ్లు, ఇసుపరాడ్లతో భీకరయుద్ధం చేశారు. జారిస్టు నిర్బంధం కార్మికుల్ని భీతావహాల్ని చేయలేదు. సమ్మె చేస్తున్న కార్మికుల పట్ల ప్రజల సానుభూతిని మరింత పెంచింది. కార్మికులు, రైతులు అనేకచోట్ల కార్యచరణలోకి కదిలారు. రైల్వే కార్మికులు వేలసంఖ్యలో సమ్మెలకు దిగారు. అనేకమంది కార్మికులు కాల్పుల్లో నేలకొరిగారు. ఐనా కార్మికులు జరిపిన శవయాత్రలలో, సమావేశాలలో అనేకవేల మంది పాల్గొన్నారు. 1903 నాటికి, సమ్మెలు మరింత విస్తరించాయి; గొప్ప వూపునందుకొన్నాయి. లెనిన్ మార్గదర్శకత్వంతో సోషల్ డెమాక్రాట్లు కార్యకర్తలుగా, ఆర్గనైజర్లుగా, నాయకులుగా ఈ సమ్మెల్లో చురుగ్గా వున్నారు. పోరాటానికి రాజకీయ స్వభావాన్ని, విప్లవ స్వభావాన్ని కల్పించడానికి నిర్విరామంగా కృషిచేశారు.

ఉక్రేన్, వోల్గా ప్రాంతాల్లో బలమైన రైతాంగ ఉద్యమం పెల్లుబికింది. రైతాంగం భూస్వాముల అనేక భవనాలను తగులబెట్టారు. పంటలను స్వాధీనం చేసుకొన్నారు. క్రూరులైన భూస్వాములను, వారి అధికారులను శిక్షించారు. సైన్యం రంగంలోకి దిగింది. అనేకులను కాల్చిచంపింది. కాని రైతాంగ విప్లవోద్యమం ఆగలేదు. కాగా, విద్యార్థులు పెద్దఎత్తున పోరాటంలోకి దిగారు. సైనికుల పాశవిక చర్యలు, నిర్బంధాలు వారిని ఆపలేకపోయాయి. ప్రభుత్వ నిర్బంధ విధానానికి వ్యతిరేకంగా అన్ని యూనివర్సిటీల విద్యార్థులు సాధారణ సమ్మెకు దిగారు.

లిబరల్ బూర్జువా - భూస్వామ్యవర్గాలు సైతం కదలికలోకి వచ్చారు. విద్యార్థులపై పోలీసులు “అతి చర్యలకు” పాల్పడ్డారంటూ విమర్శలు చేశారు. కాని విద్యార్థులను తమవైపు తిప్పుకొనడానికి, పోరాటమార్గం పట్టించడానికి వారీ నాటకం ఆడారనేది స్పష్టం.

మరోవైపున జారిస్టు ప్రభుత్వం కేవలం నిర్బంధ పద్ధతులే సరిపోవనుకొంది. జనాకర్షక పద్ధతులను, పెడదారి పట్టించే పద్ధతులను వాటికి జతచేసింది. నిఘా యంత్రాంగం నీడలో పనిచేసే బోగస్ కార్మిక సంఘాల ఏర్పాటును ప్రోత్సహించింది. ఆవిధంగా అణచివేత తేలిక కాగలదనుకొంది.

అదేసమయంలో, కేంద్రీకృత, ఐక్యశ్రామికవర్గ పార్టీలేని లోటు కొట్టొచ్చినట్లు కనిపించింది. స్థానిక పార్టీ నిర్మాణాలు, గ్రూపులు, సర్కిల్స్ దారుణంగా చీలి వున్నాయి. పార్టీ అవసరంలేదని బోధించే వారి సంఖ్య తక్కువేమీ కాదు. జారిస్టు ప్రభుత్వం నిర్బంధాన్ని మరింత తీవ్రతరం చేయడానికి ఈ పరిస్థితిని వినియోగించుకొన్నది. శ్రామికవర్గ పార్టీ ఆవిర్భావాన్ని దెబ్బతీయాలనే దృష్టితో ఎందరో పైశేణి నాయకులను అరెస్టు చేసింది; ప్రవాసానికి పంపించింది. పార్టీ ఏర్పాటుకు రంగాన్ని ఎలా నిర్ధించేయాలి అన్నది అత్యంత ప్రధానమైన, జరుగరైన ప్రశ్నగా ఆనాటి మార్క్సిస్టుల ముందు నిలిచింది.

లెనిన్ యిలా చెప్పాడు : “మనం ఐక్యం కావడానికి ముందు, ఐక్యం కావడానికిగాను మనం మొట్టమొదట దృఢమైన, ఖచ్చితమైన విభజన రేఖ గీయాలి”. ఆయన తన నిర్దిష్టమైన ప్రణాళికను “ఎక్కడ ఆరంభించాలి?” తన ప్రఖ్యాత రచనలో ప్రకటించాడు. దీన్ని ఆయన తన ప్రసిద్ధ రచన “ఏం చేయాలి?”లో మరింత వివరించాడు. పార్టీ స్వభావం ఎలా వుండాలి అన్న అంశాన్ని వివరిస్తూ లెనిన్ యిలా వివరించాడు : I) ప్రధానంగా పార్టీ పని తప్ప యితర అన్ని వృత్తులనుండి ముక్తులైన, అవసరమైన కనీస సిద్ధాంత పరిజ్ఞానం, ఆచరణకు సంబంధించిన అనుభవం, నిర్మాణ ఆచరణ, జారిస్టు పోలీసులను ఎదుర్కొనగల, తప్పించుకోగల కౌశలం కలిగివున్న వృత్తి విప్లవకారుల పార్టీ నాయకత్వ రెగ్యులర్ కేంద్ర సన్నిహిత సర్కిల్; II) స్థానిక పార్టీ నిర్మాణాలతో కూడిన విస్తార నిర్మాణం, వందల వేల కార్మిక ప్రజల సానుభూతి సహకారాలు కలిగివున్న విస్తారమైన సంఖ్యలో పార్టీ సభ్యులతో కూడినదిగా పార్టీ వుండాలి. నిరంతరాయంగా కొనసాగే స్థిరమైన నాయకుల నిర్మాణం అనేది లేకుండా ఏ విప్లవోద్యమమూ మన జాలదు అని కూడా వివరించాడు.

లెనిన్ని విమర్శించడానికి ఆర్థికవాదులు మునివేళ్లపై నిల్చున్నారు. మనం ఒక మంచి చట్టం కోసం ప్రయత్నించాలి; ఆర్థిక పోరాటాలకు పరిమితం కావాలి. రాజకీయ పోరాటాలు నడపడానికి, శ్రామిక వర్గాన్ని విప్లవంకోసం సిద్ధంచేయడానికి మనం మన తలలు బద్దలు కొట్టుకోరాదు. ఇది పూర్తిగా సంస్కరణవాద దృక్పథం.

ఇక్కడ పార్టీని ఎలా నిర్మించాలి అన్నది మనం ప్రజలను సమాజంలో మౌలిక మార్పులకోసం సాగే పోరాటంలోకి నడిపించాలనుకుంటున్నామా? లేక సంస్కరించాలనుకుంటున్నామా? అన్న ప్రశ్నతో నేరుగా, విడదీయరాని విధంగా ముడివడి వుంటుంది. దేశాల నిర్దిష్ట పరిస్థితులు, విప్లవాలను సాధించే పంథాలు వేరు వేరుగా వుండవచ్చును. ప్రపంచంలోని కమ్యూనిస్టు లందరికీ వర్తించే అత్యవసరమైన, తప్పించుకోలేని ప్రశ్న ఒక్కటే: ఎలాంటి పార్టీ అవసరం-?

రష్యాలో శ్రామికవర్గం విప్లవానికి నాయకత్వం వహించాలని లెనిన్ చెప్పాడు. శ్రామికవర్గం దృఢమైన కార్మిక-కర్షకమైత్రిపై ఆధారపడి విప్లవ వర్గాలనన్నింటినీ ఐక్యం చేయాలని, విప్లవ మార్గంలో మొదట ప్యూడల్ వర్గాలను, జారిస్టు నిరంకుశత్వాన్ని అధికారంనుండి కూలదోయాలని, ఆ తర్వాత సోషలిస్టు విప్లవానికి వారిని నడిపించాలని చెప్పాడు. ఆవిధంగా ప్రజల, విప్లవ ప్రయోజనాలకు పూర్తిగా అంకితమైన విప్లవపార్టీగా శ్రామికవర్గ పార్టీ వుండాలని ఆయన కోరుకొన్నాడు. అలాంటి లక్షణాలున్న పార్టీని అభివృద్ధిచేయడానికి లెనిన్ తన అత్యుత్తమశక్తి యుక్తులను విజయవంతంగా ఉపయోగించాడు.

ఐనప్పటికీ, విప్లవానికి శ్రామికవర్గం నాయకత్వం వహించడాన్ని వ్యతిరేకించిన వారు, దాన్ని బలహీనపరచ జూసినవారు; రైతాంగ సమస్యను తక్కువ చేసి చూపినవారు; ఐక్యసంఘటన అవసరాన్ని నిరాకరించినవారు; పార్టీని దుర్బలమైన, ఏ కట్టుబాటునూ పాటించని, పార్టీ ప్రయోజనాలన్నా, ప్రజల, విప్లవ ప్రయోజనాలన్నా అంతగా పట్టని కలగూరగంపగా చూసిన వారు లెనిన్ కు తటస్థపడ్డారు. మురాతత్వానికి, గ్రూపుతత్వానికి, కుట్రలకు పాల్పడేవారు, ప్రత్యక్షంగానో, ముసుగులోనో శత్రు ఏజెంట్లుగా పనిచేసేదాకా వెళ్లిన కొందరు కూడా లెనిన్ కు తటస్థపడ్డారు.

1905 విప్లవం

ప్రజావెల్లువ ఉవ్వెత్తుగా ఎగుస్తున్న సమయంలో బుల్జియన్ డ్యూమాను ఏర్పాటుచేస్తానని వాగ్దానం చేస్తూ జారుప్రభుత్వం అక్టోబరు 17, 1905 రోజున ఒక మానిఫెస్టో విడుదల చేసింది. అయితే, తాను కొంత ఊపిరి పీల్చుకొనడానికి, తన శక్తులను కూడగట్టుకొనడానికి, విప్లవంపైన మరింత క్రూరమైన దాడికి దిగడానికి సమయాన్ని పొందడానికి ప్రజలకు వ్యతిరేకంగా జారు చేసిన దగా, ఎత్తు యిది. ఈ ఉచ్చులో పడవద్దని బోల్షివిక్కులు ప్రజలకు చెప్పారు. డ్యూమాను బహిష్కరించి, జారు నిరంకుశత్వాన్ని కూలదోయడానికి సాయుధ తిరుగుబాటుకు సిద్ధం కావాలని పిలుపిచ్చారు. నిజానికి, డ్యూమా సమావేశం కాకుండానే విప్లవ వెల్లువచేత తుడిచిపెట్టబడింది. అక్టోబరు-నవంబరు 1905 కాలంలో విప్లవ పోరాటం పురోగమించింది. 1905 ఆకురాలు కాలంలో రైతాంగ పోరాటం విస్తృతరూపం తీసుకొన్నది. సైనికుల, నావికుల ఆందోళన, తిరుగుబాటు పెరిగాయి. డిసెంబరు 9, 1905, మాస్కోలో కార్మికులు తొలి బారికేడ్ నిర్మించారు. దీనితో నగరంలో మరికొన్ని బారికేడ్లు పుట్టుకొచ్చాయి. పీడిత జాతులు జారు నిరంకుశత్వానికి వ్యతిరేకంగా సాయుధ తిరుగుబాటు చేశారు.

ఆ సమయంలో జారిస్టు ప్రభుత్వం కొత్త భూభాగాల ఆక్రమణకోసం యుద్ధంలో వున్నది. యుద్ధంలో గెలిస్తే మరింత బలపడతానని, పెల్లుబుకుతున్న విప్లవ వెల్లువను అణచిపెట్టగలనని ప్రభుత్వం ఆశించింది. కానీ రష్యా-జపాను యుద్ధంలో రష్యా ఓటమికి గురైంది. దీనితో జారిజం బాగా బలహీనపడింది.

రక్తసిక్త ఆదివారం

రష్యాలోని యితర ప్రాంతాలు విప్లవ పోరాటాల మధ్య వుండగా సెయింట్-పీటర్స్ బర్గ్ లో గవర్నర్ అనే ఒక మతగురువు, పోలీసు ఏజెంటు జనవరి 9 నాడు ఒక పెద్ద కార్మిక ఊరేగింపును ఆర్గనైజుచేసే పనిలో మునిగి వున్నాడు. కార్మికుల శాంతియుత ఊరేగింపును వింటర్ పాలెస్ దాకా తీసుకొని వెళ్లి జారుకు ఒక విజ్ఞప్తి పత్రాన్ని సమర్పించి, కరుణించు ప్రభూ అని వేడుకోవాలన్నది ఆయన ప్లాను. నిజానికి కార్మికులపై తుపాకిగుళ్లు కురిపించడానికి జారుకు ఒక సాకును సృష్టించడమే ఆయన అసలు ప్లాను. బోల్షివిక్కులు ఈ కుట్రను అర్థంచేసుకొన్నారు. వారు కార్మికుల మధ్యనే వుండి గబన్ కుట్రను వివరించారు. ఆయన వుచ్చులో పడవద్దని కోరారు. కాని కార్మికులు వారి మాటలను వినిపించుకోలేదు. అక్కడ కార్మికుల్లో చాలామందికి జారుపైన యింకా భ్రమలున్నాయి. కనుక కార్మికులు తమ స్వాసభవంతో నేర్చుకోవడం వుచితం అని బోల్షివిక్కులు భావించారు. అదే సమయంలో బోల్షివిక్కులు కార్మికులను వారి మానాన వారిని వదిలిపెట్టలేదు, ఊరేగింపుకు సంబంధించిన అన్ని సన్నాహక పనుల్లోనూ వారు పాల్గొన్నారు (ఊరేగింపును ఆర్గనైజుచేయడం, కార్మికుల కోర్కెలతో, విజ్ఞప్తి పత్రాన్ని రూపొందించడం వగైరా) కార్మికులతో కలిసి వున్న ప్రతిక్షణాన్నీ జారునిరంకుశత్వాన్ని ఎండగట్టడానికి, దాన్ని విప్లవాత్మకంగా కూలదోయవలసిన అవసరాన్ని వివరించడానికి ఉపయోగించుకొన్నారు. జనవరి 9, 1905 రోజున 1,40,000 కార్మికులు తమ పిల్లలు, పెద్దలతో సహా క్రైస్తవ చిహ్నాలను, జారు చిత్రపటాలను చేబూని శాంతియుత ఊరేగింపుగా వీధుల్లోకి వచ్చారు. కాని వారు వింటర్ పాలెస్ కు చేరుకోవడానికి ముందే జారు నికోలాస్-II స్థానంలో ఆయన సాయుధ పోలీసులు రంగంలోకి దిగి శాంతియుత ప్రదర్శనపైన, నిరాయుధంగా వున్న కార్మికులపైనా విచ్చలవిడిగా, నిర్దాక్షిణ్యంగా తుపాకి గుళ్ళు వర్షం కురిపించారు. పర్యవసానంగా 1000 మంది కార్మికులు అక్కడికక్కడే నేలకొరిగారు. 2000 మందికి పైగా గాయపడ్డారు. బోల్షివిక్కులు కూడా ఊరేగింపులో వున్నారు. అనేకులు హతులయ్యారు; నిర్బంధించబడ్డారు. అక్కడే కార్మికుల రక్తం వీధుల్లో ప్రవహిస్తున్న సమయంలోనే జారు ఎలాంటి ఘోరనేరానికి పాల్పడ్డాడో, జారు ప్రభుత్వాన్ని పోరాడి కూలదోయవలసిన అవసరం ఏమిటో బోల్షివిక్కులు కార్మికులకు వివరించారు. జనవరి 9, 1905 ఆవిధంగా రక్తసిక్త ఆదివారంగా ప్రచారంలోకి వచ్చింది. ఇది కార్మికులకు రక్తసిక్తమైన పాఠం నేర్పింది: పోరాటం ద్వారానే హక్కులను సాధించగలం అన్నదే ఆ పాఠం. అక్కడే కార్మికులు యిలా ప్రకటించారు: “జారు మాకిది యిచ్చాడు; ఇప్పుడు ఆయనకు మేమిస్తాము”.

ఇక్కడ మొత్తం జనవరి 9 కార్యక్రమంలో లెనిన్, బోల్షివిక్కులు కార్మికులను ఎలా గైడ్ చేశారో మనం అర్థంచేసుకోవాలి.

బోల్షివిక్కులు కార్మికుల చైతన్యం తక్కువ స్థాయిలో వున్న సమయంలో కూడా వారిని అంటిపెట్టుకొని వున్నారు. వారి స్వంత ఆచరణ సహాయంతో వారి చైతన్యాన్ని వున్నతస్థాయికి తీసుకొని వెళ్లడానికి కృషిచేశారు. ఇక్కడ కమ్యూనిస్టులు నేర్చుకోవలసిన ముఖ్యమైన పాఠం యిది: ప్రజల చైతన్యం తక్కువ స్థాయిలో వున్నప్పుడు వారి మానాన వారిని వదిలివేయడం; లేదా వారి స్థాయిలో చేరిపోయి, ఆ ప్రవాహంలో కొట్టుకొనిపోవడం; లేదా ప్రజలను వదిలివేసి, వున్నత పోరాట రూపాన్ని అనుసరించడం పేరిట వ్యక్తిగత హింసావాద, దుస్సాహసిక చర్యలకు పాల్పడడం ప్రజలకు నాయకత్వం అందించే లెనినిస్టు పద్ధతి కాజాలదు.

జనవరి 9 నాడు జారిస్టు ప్రభుత్వం పాల్పడిన నేరానికి సంబంధించిన వార్త రష్యా అంతటా వ్యాపించింది. ఒక పెద్ద నిరసన, వ్యతిరేకత దేశాన్నంతా కుదిపివేసింది. ప్రతి నగరంలో జారిస్టు దుర్మార్గానికి వ్యతిరేకంగా కార్మికుల నిరసన పెల్లుబికింది. కార్మికోద్యమం అసాధారణ స్థాయినందుకొన్నది.

సమ్మెలు కార్పిచ్చులా అన్ని ప్రధాన నగరాలకు వ్యాపించాయి. జనవరి 3, 1905 రోజున సెయింట్ పీటర్స్ బర్గ్ లో జరిగిన పుటిలోవ్ కార్మికుల సమ్మె అన్నిటికన్నా పెద్దది. జనవరి 9 తర్వాత ఈ సమ్మెలు మరింత తీవ్రమయ్యాయి. కార్మికులు పోలీసులతో తలపడ్డారు. వార్సాలో సాయుధ పోలీసులు వందలాది కార్మికులను వూచకోత కోశారు. ఐనా, సమ్మెలు, ప్రదర్శనలు ఆగలేదు. లోడ్స్ లో కార్మికులు వీధుల్లో బారికేడ్లు నిర్మించారు. వాటివెనుక వుండి మూడు రోజులపాటు సాయుధ పోలీసులతో యుద్ధం చేశారు. రష్యాలో కార్మికులు చేసిన మొదటి సాయుధ చర్యలు అని లెనిన్ పేర్కొన్నాడు. ఇక్కడ కార్మికుల సాయుధ చర్యలు-కార్మికుల సాధారణ సమ్మె కలగలిసిపోయాయి. ఆగస్టు 1905లో బోల్షివిక్కులు ఇవావోవో - వోజ్నెసింకోలో 70,000 కార్మికుల సమ్మెకు నాయకత్వం వహించారు. రోజూ వేలాదిమంది కార్మికులు తిల్కానదీ తీరాన సమావేశమయ్యేవారు. బోల్షివిక్కులు యిక్కడ ప్రసంగించేవారు. ఇక్కడే ఒక కార్మిక ప్రతినిధుల కౌన్సిల్ ను ఏర్పాటు చేశారు. నిజానికి రష్యాలో ఏర్పడిన తొలి కార్మిక డిప్యూటీల సోవియట్ ఇది.

వసంతరుతువులో రైతుల ఆందోళన బ్రద్దలైంది. రైతులు మూకుమ్మడిగా భూస్వాముల భూములపైనా, చక్కెర శుద్ధికర్మగారాలపైనా, డిస్ట్రిలీలపైనా దాడులు చేశారు. భూస్వాముల భవనాలకు, భూములకు నిప్పు పెట్టారు. అనేకచోట్ల భూములను స్వాధీనం చేసుకొన్నారు. అడవులను వరుసగా సరికివేశారు. భూములను జనానికి అప్పగించాలని డిమాండ్ చేశారు. ధాన్యగారాలను, భూస్వాముల యితర ఉత్పత్తులను స్వాధీనం చేసుకొన్నారు. ఆకలితో వున్నవారికి వాటిని పంచారు. భూస్వాములు భయంతో పట్టణాలకు పారిపోయారు. జారిస్టు ప్రభుత్వం గ్రామాల్లో పెద్దఎత్తున సాయుధ బలగాలను మోహరించింది. రైతాంగ తిరుగుబాటును అణచివేయడానికి పూనుకొన్నది. కాల్పులు, “రింగ్ లీడర్ల” అరెస్టులు, కొరడా దెబ్బలు, చిత్రహింసలు ఆగకుండా సాగాయి. కాని రైతుల పోరాటం ఆగలేదు. రైతు ఉద్యమం రష్యా కేంద్ర ప్రాంతాల్లో, వోల్గా ప్రాంతంలో, జార్జియాలో విస్తారంగా వ్యాపించింది. ఆ సమయంలో బోల్షివిక్కులు గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో చురుగ్గా పనిలో మునిగి వున్నారు.

కాని 1905 తిరుగుబాటు ఓటమినెదుర్కొన్నది. ఉద్యమంలోని బలహీనతలను జారు ప్రభుత్వం వుపయోగించుకొని తిరుగుబాటును అణచివేయడంలో విజయం సాధించింది.

ఓటమిని అంచనావేయడంలో బోల్షివిక్కులు, మెన్షివిక్కులు తీవ్రంగా విభేదించారు. మెన్షివిక్కులను ఓటమితత్వం ముంచెత్తింది. ‘అసలు కార్మికులు ఆయుధమే చేపట్టి వుండాల్సింది కాదు’ అంటూ పశ్చాత్తాపం ప్రకటించారు. ‘శాంతియుత పోరాట పద్ధతి అనుసరించి వుండాల్సింది’ అన్నారు. కాని లెనిన్ యిలా బలంగా నొక్కి చెప్పాడు: “దానికి భిన్నంగా, మనం సాయుధ పోరాటంలో మరింత దృఢంగా, శక్తివంతంగా, ఆక్రమణాత్మకంగా వుండాల్సింది; ప్రజలను దానికోసం సిద్ధంచేసి వుండాల్సింది”.

1905 విప్లవంనుండి లెనిన్ అత్యంత విలువైన గుణపాఠాలు తీశాడు. ఆయన యిలా చెప్పాడు : I) 1905 విప్లవం నేలను లోతుగా తవ్వింది. ప్రాచీన దురభిప్రాయాల వేళ్లను పెకలించివేసింది. లక్షలాది కార్మికులను, కోట్లాది రైతులను రాజకీయ జీవితానికి, రాజకీయ పోరాటానికి మేల్కొల్పింది. రష్యా సమాజంలోని వర్గాలన్నిటికీ (ప్రధాన రాజకీయ పార్టీలన్నీ), ప్రపంచానికి కూడా ఒకరికొకరికి వారి నిజస్వభావాల, ప్రయోజనాల, శక్తుల, ఆచరణ రూపాల నిజమైన కలయికలను, తక్షణ, అంతిమ లక్ష్యాలను బయటపెట్టింది”; II) 1905 నాటి రిహార్సలు లేకుండా అక్టోబరు విప్లవ విజయం సాధ్యమయ్యేది కాదు; III) రైతాంగానికి యింకా బూర్జువా భ్రమలున్నాయి. ఒక స్థిరమైన కార్మిక - కర్షక మైత్రిగానీ, విప్లవంపైన శ్రామికవర్గ నాయకత్వం నెలకొనడంగానీ ఏర్పడలేదు. దీని ఫలితంగా, ఫ్యూడల్ వర్గాలపైన, జారిస్టు నిరంకుశత్వంపైన దృఢమైన, నిశ్చయాత్మకమైన దెబ్బతీయలేకపోయాము; IV) 1905 విప్లవం మనకొక విషయాన్ని నేర్పింది : “విద్యావంతులు కార్మికులపట్ల చూపే సానుభూతిగానీ, టెర్రరిస్టుల వంటరిపోరు - అదంత వీరోచితంగా వున్నా - జారిస్టు నిరంకుశత్వాన్ని, పెట్టుబడిదారుల అపారశక్తిని ఏమాత్రం తగ్గించలేవు. కార్మికుల పోరాటం మాత్రమే, లక్షలాది జనంచేసే ఐక్యపోరాటం మాత్రమే దీన్ని సాధించగలుగుతుంది”.

1905 విప్లవ వెల్లువ అణచివేతకు గురికావడంతో విప్లవ వెల్లువ తగ్గుముఖం పట్టింది. క్రమంగా వెనక్కి మళ్లింది.

ఐతే, తాను అణచివేసినది ఒక విప్లవ వెల్లువను మాత్రమేనని, విప్లవం తనను వెన్నాడుతూనే వుందని జారుప్రభుత్వానికి తెలుసు. అందువల్ల నిర్బంధానికి తోడు మరో ‘సున్నిత’ ఆయుధాన్ని సంధించింది. 1905 డిసెంబరులో “శాసనాలు చేయగల”

ద్యూమాను ఏర్పాటుచేస్తూ ఒక చట్టాన్ని ప్రకటించింది. ఐతే, ఈ ద్యూమా సగానికిపైగా జనాభాకు (మహిళలు, మిల్లు కార్మికులు) ఓటు హక్కును నిరాకరించింది. ద్యూమాలో జారుకు లోబడివుంటూ, రబ్బరుస్థాంపుగా పనిచేసే వర్గాలకు, అధిక స్థానం కల్పించడానికిగాను ఒక అసమాన, సంక్లిష్టమైన ఎన్నికల క్రమాన్ని రూపొందించింది.

ఐతే, మెన్షివిక్కులు మాత్రం విప్లవ సమస్యల పరిష్కారానికి, జారిజం నుండి ప్రజల విముక్తికి ద్యూమా ఒక సాధనమని కీర్తించారు. ద్యూమా జారిజానికి ఒక శక్తిహీనమైన అనుబంధం అనీ, జారిజంచేసే దుర్మార్గాలకు ఒక ముసుగు అనీ, యిది తనకు ఉపయోగపడదని తేలిన మరుక్షణంలో చెత్తకుప్పలోకి త్రోసి వేయబడు తుందనీ బోల్షివిక్కులు చెప్పారు.

బోల్షివిక్కులు 1906, ఏప్రిల్ ద్యూమా ఎన్నికలను బహిష్కరించారు. కాని దీన్ని సమీక్షించి, చిన్నదీ, తేలిగ్గా సరిదిద్దుకోగలిగినదీ ఐనప్పటికీ, ఈ బహిష్కరణ “పొరపాటే”నని నిర్ధారణకు వచ్చారు. ఎందుకంటే, ఈ ద్యూమా 1905 విప్లవం ఓటమి వెన్సెంటనే వచ్చింది. అప్పుడు, విప్లవోద్యమ పునరుద్ధరణకోసం ప్రతి వేదికనూ, లీగల్ అవకాశాలనూ వినియోగించు కోవలసిన అవసరం పార్టీకి ఎంతగానో వున్నది. భూములపై తమ హక్కును ద్యూమా ప్రసాదిస్తుందనే రైతాంగంలోని విస్తారమైన సెక్షన్లు నమ్ముతున్నారని బోల్షివిక్కులకు తెలుసు. అందువల్ల వారిని విజ్ఞాన వంతులను చేయడానికి, తమవైపు తెచ్చుకొనడానికి బోల్షివిక్కులు చాలా కృషిచేయాల్సిన అవసరం ఆనాడున్నది.

1905 విప్లవం వోటమితర్యాతి పరిస్థితుల్లో ఎలా పనిచేయాలి అన్నది ఒక ముఖ్యమైన ప్రశ్న. లెనిన్ బోల్షివిక్కులు అఫెన్సివు ఎత్తుగడల నుండి డిఫెన్సివు ఎత్తుగడలకు మారాలన్నాడు. బోల్షివిక్కులు వెనక్కి తగ్గలన్నాడు. “కాని ఈ వెనక్కి తగ్గడం సరిగా, నిర్మాణ యుతంగా, ప్రశాంతంగా, భయాందోళన లేకుండా, మన శక్తులను మరింత పెంచుకొనడానికి, శత్రువుపైన కొత్తదాడికి ఒక సన్నాహకంగా వుండాలి” అని చెప్పాడు.

బోల్షివిక్కుల పనికి యిది మార్గదర్శకత్వాన్ని అందించింది. నిర్బంధ విధానపు దట్టమైన చీకట్లలో వారు పనిచేయాల్సి వచ్చింది. ఐనా ప్రజలతో సంబంధాలు నెలకొల్పుకొనడానికి, విస్తరించడానికి అందుబాటులోకి వచ్చిన ప్రతి స్వల్ప అవకాశాన్నీ వారు వినియోగించుకొన్నారు. 1905 విప్లవం ఓటమికి కారణాలను వివరించడానికి, శ్రామికవర్గ నాయకత్వాన జారిస్టు నిరంకుశత్వాన్ని కూలద్రోయడానికిగాను మరింత నిశ్చయాత్మకమైన, బలమైన పోరాటంకోసం సిద్ధంకావలసిన అవసరాన్ని వివరించడానికి బోల్షివిక్కులు ప్రతి వేదికనూ, నిర్మాణాన్నీ, సందర్భాన్నీ వినియోగించుకొన్నారు.

బోల్షివిక్కులు ద్యూమాపట్ల తమ వైఖరిని సమీక్షించు కొన్నారు. మెన్షివిక్కులు శాసనాలు చేయగల వేదిక అనీ, జారిజాన్ని దెబ్బతీయగలదనీ పొగిడారు. జారు అనుకూల పార్టీతో (రాజ్యాంగ - ప్రజాతంత్ర పార్టీ) ఎన్నికల ఒప్పందం చేసుకోవాలనీ, దాన్ని సమర్థించాలనీ పిలుపునిచ్చారు. కాని బోల్షివిక్కులు బూర్జువావర్గాన్ని, రాజ్యాంగ ప్రజాతంత్ర పార్టీని ఎలాంటి మినహాయింపులు లేకుండా ఎండగట్టడానికి, రైతాంగాన్ని బూర్జువా ప్రభావం నుండి బయటకు తెచ్చి, విప్లవానికి అనుకూలంగా ద్యూమాను ఒక వేదికగా ఉపయోగించు కోవాలన్నాడు. సోషల్ డెమోక్రాటిక్ (బోల్షివిక్) ప్రతినిధులు ద్యూమాలో పాల్గొన్న తీరు కమ్యూనిస్టులు, విప్లవకారులు బూర్జువా వేదికలను ప్రజల ప్రయోజనాలకు, విప్లవ ప్రయోజనాలకు దోహదపడేవిధంగా ఎలా వినియోగించుకోవాలి అన్నదానికి చక్కటి నమూనాగా నిలుస్తుంది.

స్టోలిపిన్ ప్రతీఘాత విప్లవం

1905 విప్లవ ఓటమి తర్వాత దేశంలో విప్లవ ప్రతీఘాత పరిస్థితులు నెలకొన్నాయి. జారిస్టు ప్రభుత్వం రెండవ ద్యూమాను రద్దుచేసింది. శిక్షలు పడిన వారికోసం ఉద్దేశించిన జైళ్లు, దుర్గాలు, ప్రవాస స్థలాలు విప్లవకారులతో క్రిక్కిరిసిపోయాయి. విప్లవకారులను పాశవికంగా కొట్టేవారు; బాధించేవారు; చిత్రహింసలు పెట్టేవారు. స్టోలిపిన్ అన్న ఒక జారిస్టు మంత్రి దేశమంతటా ఉరికొయ్యలు నాటించాడు. వేలాదిమంది ఉరితీయబడేలా చూశాడు. పేద రైతుల భూములను భూస్వాములకు, ధనిక రైతులకు కట్టబెట్టడానికి ఆయన ఒక నూతన వ్యవసాయ చట్టం తెచ్చాడు. బ్లాక్ హౌండ్రెడ్ ముఠాలు దేశంలో హింసాత్మక చర్యలకు పాల్పడ్డారు. మిల్లు యజమానులు కార్మికులపైన మరింత దుర్మార్గపు దాడులకు పాల్పడ్డారు. సైనికాధికారులు, పోలీసులు, జారిస్టు ఏజెంట్లు, బ్లాక్ హౌండ్రెడ్స్ రౌడీలు కార్మికులపైన పైశాచిక దాడులు చేశారు. విప్లవానుచరులలో, ప్రత్యేకించి మేధావులలో చెల్లాచెదరైపోవడం, గుండె జారిపోవడం అన్న క్రమం ప్రవేశించింది. వారిలో అనేకులు నిర్బంధాల నెదుర్కోవాల్సి వస్తుందనే భయంతో విప్లవం నుండి తొలగిపోయారు; లేదా శత్రు శిబిరంలో చేరిపోయారు. జారిస్టు ప్రభుత్వం ఈ పరిస్థితిని పూర్తిగా వినియోగించుకొన్నది.

విప్లవ ప్రతీఘాత దాడి సిద్ధాంతరంగంలో కూడా ప్రతిబింబించింది. డాంబికమైన రచయితలు మార్క్సిజాన్ని “కూల్చివేయ”జూశారు. విప్లవ భావనను వెక్కిరించడానికి, దూషించడానికి ప్రయత్నించారు. ద్రోహాన్ని కీర్తించారు; “సాంస్కృతిక వ్యక్తిత్వం” పేరిట నైతిక పతనాన్ని పొగిడారు.

ఈ ప్రతీఘాతకత్వాన్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలి అన్న అంశంపై బోల్షివిక్కులు, మెన్షివిక్కులు తీవ్రంగా విభేదించారు. మెన్షివిక్కులకు నూతన విప్లవ వెల్లువ వస్తుందనే భయాలు లేవు. వారు విప్లవ డిమాండును ఎత్తివేసుకొన్నారు. నిర్మూలనావాదాన్ని (లిక్విడేషనిజం) చేపట్టారు.

ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో విప్లవ పార్టీలు తమ జ్ఞానానికి పదును పెట్టుకోవాలని లెనిన్ చెప్పాడు. వారు భయకంపితులై యుద్ధరంగాన్ని వదిలి పారిపోకూడదు. నిజమే, “యిప్పటికే అధిరోపించిన ఉన్నత శిఖరాల నుండి ప్రతీఘాత విప్లవం తిరిగి కిందికి లోయల్లోకి పడదోసింది. శ్రామికవర్గం తన శ్రేణులను తిరిగి కూడగట్టుకోవాలి; స్టాలిన్ వురికాయ్లు, వెక్సీల జెరమియాడ్స్ చుట్టివేతలో వున్న తన శక్తులను కొత్తగా ప్రోగ్రెస్ చేసుకోవాలి”. శత్రువుపై మరింత బలమైన, నిశ్చయాత్మకమైన దాడికోసం మనల్ని మనం సిద్ధం చేసుకొనడానికి సరిగా, క్రమపద్ధతిలో వెనక్కి తగ్గాలి. లెనిన్ యింకా యిలా చెప్పాడు : “తొలి దాడి విఫలమయ్యేసరికి పార్టీ గుండె జారిపోకూడదు; బుర్ర పనిచేయని స్థితిలో పడిపోకూడదు; దుస్సాహసాలతో కొట్టుకొనిపోకూడదు”. నూతన విప్లవ వెల్లువ వచ్చి తీరుతుంది. బోల్షివిక్కులు దాడి ఎత్తుగడలనుండి రక్షణ ఎత్తుగడలకు మారాలి. పార్టీని కాపాడుకొనడానికి, బలోపేతం చేసుకొనడానికి, లక్షలాది కార్మిక ప్రజలతో అసంఖ్యాక పద్ధతుల్లో పెంచుకొనడానికి ప్రతి లీగల్ అవకాశాన్నీ వినియోగించుకొనడానికి ఓపిగ్గా పనిచేయాలి.

స్టాలిన్ ప్రతీఘాత విప్లవం చాలాకాలం రాజ్యమేలలేకపోయింది. పైశాచిక నిర్బంధ పరిస్థితుల్లో కూడా ఎలా జీవించాలో కార్మిక ప్రజలు నేర్చుకొన్నారు. 1911 నాటికి వారు తిరిగి పోరాట పట్టాలెక్కారు. ఏప్రిల్ 1912లో వచ్చిన లీనా బంగారు గనికార్మికుల సమ్మె కార్మికద్యమంలో నూతన వెల్లువ ఆరంభానికి నిదర్శనం. శాంతియుతంగా ప్రదర్శన చేస్తున్న లేనా కార్మికులపై పోలీసులు కాల్పులు జరిపారు. 500 మంది కార్మికులు చనిపోయారు; గాయపడ్డారు. ఇది నిరసనల పరంపరలకు దారితీసింది. జారిస్టు హత్యాకాండకు నిరసనగా సెయింట్ పీటర్స్ బర్గ్, మాస్కో తదితర పారిశ్రామిక కేంద్రాలలో వేలాదిమంది ప్రదర్శనలకు, సమ్మెలకు, సమావేశాలకు దిగారు. ఒక జారిస్టు మంత్రి ద్యూమాలో ఒక ప్రశ్నకు పొగరుగా సమాధానం చెప్పా, “అవును; అదే జరిగింది; అలాగే వుంటుంది” అన్నాడు. ఇది కార్మికులను బాగా ఉద్దేశ పరిచింది. 3 లక్షల మంది కార్మికులు రాజకీయంగా నిరసిస్తూ వీధుల్లోకి వచ్చారు. స్టాలిన్ ఈ సందర్భంగా యిలా వ్యాఖ్యానించాడు: “స్టాలిన్ సృష్టించిన మొత్తం ‘శాంతి’ యుత వాతావరణాన్ని లేనా ఘటనలు ఒక తుఫాను లాగా బద్దలుకొట్టాయి.” 1912 మేడేరోజున జరిగిన ప్రదర్శనలో 4 లక్షల మంది కార్మికులు పాల్గొన్నారు. “జారు నిరంకుశత్వానికి వ్యతిరేకంగా విప్లవాత్మక దాడికోసం కార్మికులు, రైతులు, సైనికులు ఏకం కావాలి” అన్నది ఈ ప్రదర్శన రణనినాదం.

గతంలో మెన్షివిక్కు నిర్మూలనావాదులు విప్లవం చతికిలపడిపోయిందనీ, నూతన వెల్లువేదీ రాదని చెప్తుండేవారు. కాని విప్లవ వెల్లువ నిజంగా వారి తలుపులు తట్టేసరికి దాన్ని వ్యతిరేకించుతూ బయటకొచ్చారు. ఈ కార్మికుల నింకా “సమ్మె జ్వరం వదలేదు” అని కించపరిచారు. ఒకవైపున వందల వేలసంఖ్యలో కార్మికులు విప్లవ కార్యచరణలో కదంతొక్కుతూ వుంటే, పిటీషన్లపై సంతకాలు అంటూ కార్మికులను పక్కదారి పట్టించే పనిలో మునిగివున్నారు. ఐతే ఈ విషయంలో వారు ఘోరంగా విఫలమయ్యారు.

లెనిన్ మొదటినుండి మార్క్సిజాన్ని, విప్లవ వ్యూహం - ఎత్తుగడలను, కేంద్రీకృత ప్రజాస్వామిక సూత్రాలను ఆధారం చేసుకొని, శ్రామికవర్గ శక్తులను ఐక్యం చేయడానికి, శ్రామికవర్గ పార్టీని నిర్మించడానికి తీవ్రంగా పోరాటం చేస్తూ వచ్చాడు. కొన్ని సందర్భాలలో, తన ప్రత్యర్థులతో కూడా ఆచరణాత్మక ఒప్పందాలకు, రాజీలకు అంగీకరించాడు. ఏకైక, ఐక్యపార్టీ కావాలన్న కార్మిక ప్రజల భావనలను, సెంటిమెంట్లను గౌరవించాడు. కాని అవకాశవాదపు వివిధ వ్యక్తికరణలకు, మార్క్సిజాన్ని అనుసరిస్తున్నామంటూ బూటకంగా చెప్పుకొనేవారికి వ్యతిరేకంగా చేస్తున్న పోరాటాన్ని ఆయన ఎప్పుడూ బలహీనపరచలేదు. తన మౌలిక సిద్ధాంత, రాజకీయ వైఖరులను బలిపెట్టలేదు. అన్ని పరిస్థితుల్లోనూ, బోల్షివిక్కులను ఆచరణలో విప్లవపథంలో గైడ్ చేశాడు. విప్లవ ప్రయోజనాలకు సర్వోన్నత ప్రాధాన్యత యిచ్చాడు. 1912 నాటికి శ్రామికవర్గ పార్టీకోసం సాగుతున్న పోరాటం అత్యున్నతస్థాయికి, మెన్షివిక్కులతో, ఓట్టోవిస్టులతో, ట్రాట్స్కీ అగస్టుబ్లాకు అనబడే దానితో తెగదెంపులు చేసుకొన్నాల్సిన స్థాయికి చేరుకొన్నది. 1912లో జరిగిన రష్యా సోషల్ డెమాక్రాటిక్ లేబర్ పార్టీ (RSDLP) అఖిలరష్యా ఆరవ కాన్ఫరెన్సు వీరిని పార్టీ నుండి బహిష్కరించింది. బోల్షివిక్ పార్టీ - RSDLP(B) ఏర్పడినట్లుగా ప్రకటించబడింది. ఈ రాజకీయ, నిర్మాణ విభజన, సంఘటితంకావడం అన్నది రష్యా రాజకీయ ఆకాశంలో అత్యవసరమైన రాజకీయ నాయకత్వాన్ని ముందుకు తెచ్చింది. ఇదే రష్యావిప్లవ భవిష్యత్ క్రమాన్ని నిర్ధారించింది.

సామ్రాజ్యవాద యుద్ధం

జూలై 14, 1914 రోజున జర్మనీ సామ్రాజ్యవాదులు రష్యాపై యుద్ధం ప్రకటించారు. ఆవిధంగా, మొదటి ప్రపంచయుద్ధం ఆరంభమైంది. దోపిడీ పీడనలకోసం యుద్ధం ద్వారా ప్రపంచాన్ని తమ మధ్య పంచుకొనడానికి సామ్రాజ్యవాద దేశాల రెండు గ్రూపులు తలపడిన దురాక్రమణపూరిత యుద్ధంలో ఒక భాగమే జర్మన్ - రష్యా మధ్య యుద్ధం. రష్యా జారిస్టు ప్రభుత్వం “ఎంటెంటే కూటమి”గా పిలువబడే (దీనిలో బ్రిటన్, ఫ్రాన్స్ తదితర దేశాలున్నాయి) సామ్రాజ్యవాద దేశాల గ్రూపులో చేరింది. ఇతర దేశాల భూభాగాలను కబళించాలన్న కోర్కెలు, రష్యాలో విప్లవాన్ని కాలరాయడానికి యుద్ధాన్ని ఉపయోగించుకోవచ్చున్న ఆలోచనలు జారు ప్రభుత్వాన్ని ఈ యుద్ధంలోకి దింపాయి. జారిస్టు ప్రభుత్వం “పితృభూమిని రక్షించండి” అన్న నినాదం లేవదీశాడు. ప్రజలను యుద్ధంలోకి నడిపించడానికి ప్రయత్నించాడు.

ఈ యుద్ధం విప్లవ పురోగమనాన్ని బాగానే అడ్డుకొన్నది. యుద్ధాన్ని ఎలా చూడాలి? విప్లవాన్ని ఎలా ముందుకు తీసుకొనిపోవాలి? ఇవి ఆనాడు రష్యాలో విప్లవకారులకు అత్యంత ముఖ్యమైన, తక్షణ ప్రశ్నలు.

మెన్షివిక్కులు, యితర పెటేబూర్షవా పార్టీలు జారిస్టు నినాదంతో గొంతు కలిపారు. పోరాటాన్ని ఆపివేయాలని, “సాంఘిక శాంతి”ని కాపాడాలని బోధించారు. కాని లెనిన్, బోల్షివిక్కులు విప్లవ అంతర్జాతీయతను సమున్నతంగా నిలిపారు. యుద్ధానికి దిగిన సామ్రాజ్యవాద దేశాలలోని శ్రామికవర్గానికి యిది దురాక్రమణపూరిత, సామ్రాజ్యవాద, వినాశకర యుద్ధం మాత్రమేనని లెనిన్ ప్రకటించాడు. అందువల్ల, శ్రామికవర్గం ఈ యుద్ధాన్ని వ్యతిరేకించాలని, రష్యాతో సహా తమతమ దేశాల్లోని పాలకవర్గాలను అధికారం నుండి కూలద్రోయడానికి యుద్ధాన్ని అంతర్యుద్ధంగా మార్చాలని పిలుపునిచ్చాడు. తన వైఖరికి అనుకూలంగా రెండవ ఇంటర్నేషనల్ పార్టీలను సమీకరించడానికి తీవ్రకృషి చేశాడు. కాని అత్యధిక పార్టీలు అవకాశవాద ఊబిలో వున్నాయి. “పితృదేశ రక్షణ నినాదంతో తమ దేశాల పాలకవర్గాలను సమర్థించడానికే అవి పూనుకొన్నాయి. రష్యా అవకాశవాదులైన మెన్షివిక్కులు, సోషలిస్టు విప్లవకారులు వీరిలో వెంటనే చేరిపోయారు.

బోల్షివిక్కులు యుద్ధంపట్ల, విప్లవంపట్ల తమ విధానాన్ని సాహసోపేతంగా ప్రచారం చేశారు. కార్మికులు యుద్ధ కమిటీలను బహిష్కరించాలని పిలుపిచ్చారు. యుద్ధానికి వ్యతిరేకంగా శాంతికోసం విస్తృతంగా ప్రచారం చేశారు. విప్లవాత్మకంగా జారు నిరంకుశత్వాన్ని కూలద్రోయడానికి కార్మికులను, రైతులను, సైనికులను సిద్ధంచేశారు.

యుద్ధం మూలంగా, యుద్ధం వల్ల వ్యాపించిన అంటువ్యాధుల వల్ల లక్షలమంది చనిపోయారు. ఒక కోటి 40 లక్షలమంది దృఢకాయులను సైన్యంలోకి తీసుకొనడం వల్ల గ్రామాల్లో, పట్టణాల్లో తీవ్రమైన కూలీల కొరత ఏర్పడింది. ఒకవైపున జనం, సైనికులు తిండికి, బట్టికి, బూట్లు లేక విలవిలలాడిపోతుంటే, బూర్జువావర్గం, భూస్వాములు యుద్ధం నుండి భారీ లాభాలు పొందుకొన్నారు. జారిస్టు సైన్యం ఒకవైపున యుద్ధంలో ఒక ఓటమి తర్వాత మరో ఓటమిని చవిచూస్తుండగా నికోలాస్-IIను గద్దె దింపి, ఆయన తమ్ముడు మిఖాయిల్ రోమనోవ్ను గద్దెక్కించడానికి, యుద్ధాన్ని కొనసాగించడానికి, విప్లవాన్ని నిరోధించడానికి బూర్జువావర్గం కుట్రలు, కుతంత్రాలు చేయడంలో మునిగి వుంది. అవిధంగా జారిజం తీవ్రమైన సంక్షోభంలో కూరుకొని వుంది.

ఫిబ్రవరి విప్లవం : జారిజం పతనం

జనవరి-ఫిబ్రవరి, 1917 మధ్యకాలంలో రష్యాలో కార్మికులు అలలు అలలుగా సమ్మెలోకి వచ్చారు. వారు సాయుధ పోలీసులతో ఘర్షణకు దిగారు. జారు నశించాలి; యుద్ధం నశించాలి; మాకు రొట్టె కావాలి లాంటి నినాదాలు లేవదీశారు. సాయుధమయ్యారు. సైనికులు సమ్మెలో వున్న కార్మికులపై కాల్పులు జరపడానికి నిరాకరించారు. ఫిబ్రవరి 27 సాయంత్రం వరకు 60,000 మంది సైనికులు పోరాటంలో వున్న కార్మికుల్లోకి వచ్చి చేరారు. కార్మికులు, సైనికులు కలిసి జారిస్టు మంత్రులను, జనరల్స్ను అరెస్టు చేయడానికి వెళ్ళారు. విప్లవకారులను, రాజకీయ ఖైదీలను జైళ్ళ నుండి విడిపించారు. వారు బయటకు వచ్చి విప్లవ పోరాటంలో చేరిపోయారు.

ఫిబ్రవరి బూర్జువా విప్లవం జయప్రదమైంది. విప్లవం మొదటిరోజుననే కార్మికుల, సైనికుల సోవియట్ డిప్యూటీలు ఆవిర్భవించాయి.

ఒకవైపున బోల్షివిక్కులు పోరాటాల్లో ప్రజలకు నాయకత్వం వహిస్తుండగా, మరోవైపున సోషలిస్టు విప్లవకారులు, మెన్షివిక్కులు సోవియట్లలో సీట్లను చేజిక్కించుకొనడంలో, మెజారిటీ సమకూర్చుకొనడంలో మునిగి వున్నారు. సోవియట్లు తమ విప్లవ డిమాండ్లను అమలు జరుపుతాయని, శాంతిని సాధిస్తాయని ప్రజలు నమ్మారు. నిజానికి, మెన్షివిక్కులు, సోషలిస్టు విప్లవకారులు బూర్జువా తాత్కాలిక ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పాటు చేయడానికి ఒక రహస్య ఒప్పందం చేసుకున్నారు. అవిధంగా అధికారాన్ని బూర్జువా వర్గానికి ధారాదత్తం చేశారు.

ద్వందాధికారం

రష్యాలో ద్వందాధికార స్థితి ఏర్పడింది. ఒకటి : తాత్కాలిక ప్రభుత్వం. రెండవది : కార్మిక సోవియట్ డిప్యూటీలు. కాని లక్షలాది కార్మికులు బూర్జువావర్గం - శ్రామికవర్గంలో ఎవరివైపు వుండాలో యింకా తేల్చుకోలేని స్థితిలో వున్నారు. ఈ కారణం వల్ల మెజారిటీ సోవియట్లు అధికారాన్ని బూర్జువావర్గానికి అప్పగించిన మెన్షివిక్కుల, సోషలిస్టు విప్లవకారుల కంట్రోలులో వున్నాయి. అందువల్ల బోల్షివిక్కులు కార్మికులకు ఓపిగ్గా తాత్కాలిక ప్రభుత్వ స్వభావాన్ని, రాజీవాద పార్టీల ద్రోహాన్ని వివరించి, ఎండగట్టాల్సి వచ్చింది. సోవియట్ ప్రభుత్వం కోసం నిశ్చయాత్మక పోరాటం చేయడానికి సిద్ధం చేయాల్సి వచ్చింది. ఈ సమయంలో ప్రజలు రాచరికాన్ని వేళ్ళు, కొమ్మలతో సహా నాశనం చేస్తున్నారు. మరోవైపున బూర్జువావర్గం జారు మిఖాయిల్ రోమనోవ్కు అధికారాన్ని బదిలీ చేయాలని కోరుకొన్నది. యుద్ధాన్ని వెంటనే ఆపివేయాలని ప్రజలు కోరుకొన్నారు. దాన్ని కొనసాగించాలని తాత్కాలిక ప్రభుత్వం కోరుకొన్నది. తమకు అన్ని ప్రజాస్వామ్య హక్కులు వుండాలని ప్రజలు కోరుకున్నారు. క్రమశిక్షణను, శాంతి-భద్రతలను నెలకొల్పడం అనే పేరిట ప్రభుత్వం ప్రజల హక్కులపై దాడులను ముమ్మరం చేసింది. తమ విధానాన్ని వివరించడానికి ఈ పరిస్థితులు బోల్షివిక్కులకు సారవంతమైన భూమికను సమకూర్చిపెట్టాయి.

లెనిన్ తన చారిత్రక ఏప్రిల్ ధీసిస్లో బూర్జువా విప్లవాన్ని సోషలిస్టు విప్లవంగా మార్చడానికి అవసరమైన మార్గదర్శక సూత్రాలను

పొందుపరిచాడు. సోవియట్లలో బోల్షివిక్కులు మైనారిటీగా ఉన్నారన్న విషయాన్ని ప్రస్తావిస్తూ లెనిన్ యిలా చెప్పాడు : “మనం మైనారిటీగా ఉన్నంతకాలం మనం విమర్శించే పనిచేస్తాము; తప్పులను ఎండగడతాము. అదే సమయంలో, రాజ్యాన్ని కార్మికుల సోవియట్ డిక్టేటరీలకు బదిలీ చేయవలసిన అవసరాన్ని బోధిస్తాము.” దీనిద్వారా స్పష్టమే. బోల్షివిక్కులు తాత్కాలిక ప్రభుత్వాన్ని వెంటనే కూల్చివేయడానికి ప్రయత్నించారు. సోవియట్లను తమవైపు తెచ్చుకుంటూ బలాన్ని పెంచుకొనడానికి ప్రయత్నిస్తారు. బోల్షివిక్కులు దీన్ని “విప్లవం యొక్క శాంతియుత అభివృద్ధి” అన్నారు.

బోల్షివిక్కులు కార్మికుల భారీ నిరసన ప్రదర్శనలను అనేకం ఆర్గనైజ్ చేశారు; నడిపారు. వీటిలో వందల, వేల సంఖ్యలో కార్మికులు పాల్గొన్నారు. యుద్ధం నశించాలి. రహస్య ఒప్పందాలన్నింటినీ బహిష్కరించాలి; అధికారాలన్నీ సోవియట్లకే లాంటి నినాదాలు యిచ్చారు. తాత్కాలిక ప్రభుత్వం ఈ ప్రదర్శనలను పాశవికంగా అణచివేయడానికి ప్రయత్నించింది. కాని అనేక సందర్భాలలో సైనికులు ఆందోళన చేస్తున్న కార్మికులపై కాల్పులు జరిపడానికి తీరస్కరించారు. తాత్కాలిక ప్రభుత్వ సంక్షోభం తీవ్రతరమైంది. బూర్జువావర్గ, మెన్షివిక్కుల, సోషలిస్టు విప్లవకారుల ప్రతినిధులతో (కెరన్స్కీ వగైరా) ఒక సంకీర్ణ ప్రభుత్వం ప్రకటించ బడింది.

బోల్షివిక్కులు పోరాటాన్ని మరింత వృద్ధతం చేయాలని నిర్ణయించారు. ఇప్పుడు ముందుకు వచ్చిన నినాదాలు యివి : ద్వందాధికారాన్ని రద్దు చేయాలి; అధికారాలన్నీ సోవియట్లకే; భూస్వాముల భూ ఎస్టేట్లను స్వాధీనం చేసుకోవాలి; జాతులకు స్వయం నిర్ణయాధికారం ఇవ్వాలి; కార్మికసంఘాలలో, సైన్యం, నావికా బలాల్లో, సోవియట్లలో తమ బలాన్ని పెంచుకొనడానికి, భవిష్యత్తులో చేయవలసిన, ప్రధాన, నిశ్చయాత్మక యుద్ధాలకు కార్మికవర్గాన్ని సిద్ధం చేయడానికి బోల్షివిక్కులు ఉద్యతంగా, నిర్విరామంగా కృషిచేశారు.

జూలై 18, 1917 రోజున మెన్షివిక్కులు, సోషలిస్టు విప్లవకారులు ఒక కార్మిక ప్రదర్శనకు పిలుపిచ్చారు. దీనిద్వారా కార్మికులపై తమ పట్టు పెంచుకోవచ్చునని, కార్మికులను బోల్షివిక్కులకు వ్యతిరేకంగా తిప్పవచ్చునని వారు ఆశించారు. ఈ పథకం తెలిసి కూడా ఈ ప్రదర్శన ఘన విజయం కోసం బోల్షివిక్కులు శక్తివంతంగా కృషి చేశారు. 4 లక్షల కార్మికులు ప్రదర్శనలో పాల్గొన్నారు. యుద్ధం నశించాలి; 10 మంది పెట్టుబడిదారీ మంత్రులు నశించాలి; అధికారాలన్నీ సోవియట్లకే అన్న నినాదాలిచ్చారు. బోల్షివిక్కుల విప్లవ నినాదాల సముద్రపు హోరులో మెన్షివిక్కుల, సోషలిస్టు విప్లవకారుల నినాదాలను వినిపించుకొన్నవారే లేరు. చివరకు వారొక పెద్ద సంక్షోభంలో పడ్డారు.

ఐనప్పటికీ, అప్పటికీ మెజారిటీ సోవియట్లు మెన్షివిక్కులు, సోషలిస్టు విప్లవకారులతోనే ఉన్నాయి. అందువల్ల అంతిమ విప్లవ దాడికి దిగడానికి ముందు సోవియట్లను తమవైపు తెచ్చుకొనడానికి బోల్షివిక్కులు మరింత శ్రమ చేయాల్సి వుంది. బోల్షివిక్కులు అవిశ్రాంత కృషి చేశారు. దీని ఫలితంగా, వేర్వేరుగా సాగుతున్న ప్రదర్శనలు సాయుధ సాధారణ ప్రదర్శనలుగా అభివృద్ధి చెందాయి. కొద్దిమంది అసహనపరులు, అతివాద దుస్సాహసికులు అపరిపక్వంగా సాయుధ చర్యలు జరిపాలని రెచ్చగొట్టడానికి ప్రయత్నించినప్పుడు నాయకత్వం వారిని గట్టిగా మందలించి, అవి జరక్కుండా నిరోధించింది. మరో సందర్భంలో, ప్రదర్శన అదుపు తప్పి పోతున్నట్లుగా కనిపించినప్పుడు బోల్షివిక్కులు ఆ ప్రదర్శనలో పాల్గొని, దానిని శాంతియుతంగా జరిగేలా చూశారు. పద్ధతిగా నడిపించారు. వందల వేల సంఖ్యలో ప్రదర్శనలో కదంతాక్కిన కార్మిక స్త్రీ పురుషులు పెట్రోగ్రాడ్లో ఉన్న సోవియట్ల ప్రధాన కార్యాలయానికి చేరుకొన్నారు. తీవ్ర నిర్బంధం అమలు జరిగినా ప్రదర్శన శాంతియుతంగా, క్రమబద్ధంగా సాగింది. వీధులన్నీ కార్మికుల, సైనికుల రక్తంతో నిండిపోయాయి.

అణచివేత కొనసాగింది; తీవ్రతరమైంది. అనేకమంది ప్రముఖ బోల్షివిక్కు నాయకులు నిర్బంధించ బడ్డారు. లెనిన్ పేరిట అరెస్టు వారెంటు విడుదలైంది. అదే సమయంలో, ద్వంద అధికారం అంతమైంది. బూర్జువావర్గం చేతుల్లోకి అధికారం వచ్చింది. మెన్షివిక్కులు, సోషలిస్టు విప్లవకారులు ఈ తాత్కాలిక ప్రభుత్వానికి తోకలుగా మారారు. శాంతియుత కాలం ముగిసింది. తుపాకి సన్నీలు ఎజెండా మీదకు తీసుకొని రాబడ్డాయి.

అక్టోబరు సోషలిస్టు విప్లవం

బోల్షివిక్ పార్టీ ఆరవ మహాసభ 1917 జూలై - ఆగస్టులో జరిగింది. ఇది సాయుధ తిరుగుబాటు కోసం నిర్ణయించింది. ఈ సందర్భంగా విడుదల చేయబడిన మానిఫెస్టో కార్మికులకు, సైనికులకు, రైతులకు యిలా పిలుపునిచ్చింది : “ప్రియమైన కామ్రేడ్స్, నూతన సమరాలకు సిద్ధంకండి! దృఢంగా, ధైర్యంగా, ప్రశాంతంగా రెచ్చగొట్టడాలకు తలొగ్గకుండా మీ శక్తులను పెంచుకోండి; పోరాట దళాలను ఏర్పాటు చేసుకోండి! శ్రామికులారా, సైనికులారా, గ్రామాల్లో అణగారిన ప్రజలారా, పార్టీ పతాక కింద సమీకృతులు కండి! మన పతాక కింద సమీకృతులు కండి!”

బూర్జువావర్గం, విప్లవ ప్రతీఘాతక, రాజీవాద పార్టీలు, శక్తులు విప్లవ మహావెల్లువ తమను ఊడ్చివేస్తుందేమోనన్న భయంతో ఎవరికి వారుగానీ, సమన్వయంతో గానీ ప్రజలను బోల్షివిక్కులను, యితర విప్లవ సంస్థలను పాశవికంగా అణచిపెట్టడానికి పూనుకున్నారు. కాని కార్మికుల, సైనికుల విప్లవ వెల్లువ అప్రతిహతంగా పెరిగింది. పెరుగుతున్న విప్లవ వెల్లువ

ప్రతిపార్టీకి, నాయకుడికీ, వ్యక్తికీ విస్పష్టమైన, తిరుగులేని మాటల్లో వేసిన ప్రశ్న యిది : ప్రజా విప్లవ స్రవంతిలో చేరుతారా? లేక దానికి ఎదురునిలిచి, వూడ్చివేయ బడతారా? పార్టీలు, రాజీవాద మెన్నివిక్కు, సోషలిస్టు విప్లవకారుల పార్టీలతో సహా చెదిరిపోయారు; చీలిపోయారు; పునఃసంఘటనకు గురయ్యారు. కెరెన్స్కీతో సహా అనేకులు బోల్షివిక్కుల వైపు తిరిగారు. విప్లవానికి ఎదురు తిరగడానికి ప్రయత్నించిన కార్నిలోవ్ తుడిచిపెట్టబడ్డాడు. జనరల్ క్రెమోవ్ ఆత్మహత్య చేసుకొన్నాడు. ఇతరులు అరెస్టయ్యారు. సెప్టెంబరు - అక్టోబరు (1917) మాసాల్లో బ్రహ్మాండమైన రైతాంగ తిరగుబాటు వచ్చాయి. వారు భూస్వాముల భూములను స్వాధీనం చేసుకొన్నారు. అత్యధిక సోవియట్లు బోల్షివిక్కుల నాయకత్వం కిందికి వచ్చాయి. అదొక విప్లవ పండుగ. అధికారాలన్నీ సోవియట్లకే అన్న నినాదం సర్వత్రా వినిపించింది. శ్రామికవర్గం, బోల్షివిక్కుల నాయకత్వంలో పదుల లక్షల సంఖ్యలో సాయుధ కార్మికులు, సైనికులు నడిచారు. పాత వ్యవస్థపైన అంతిమంగా చావుదెబ్బ తీశారు. అక్టోబర్ 25, (నవంబరు 7), 1917 రోజున బూర్జువా తాత్కాలిక ప్రభుత్వం తొలగించబడినట్లుగా, సోవియట్ల చేతుల్లోకి రాజ్యాధికారం వచ్చినట్లుగా ప్రకటించబడింది.

అధికారాన్ని చేపట్టినట్లుగా సోవియట్ల రెండవ కాంగ్రెసు ప్రకటించింది. రెండవరోజు ఉదయం కొన్ని నిర్ణయాలు ఆమోదించబడ్డాయి. శాంతి నిర్ణయం. తక్షణమే యుద్ధాన్ని ఆపాలని, కాల్పుల విరమణ ఒప్పందం చేసుకోవాలని పిలుపు యివ్వబడింది. భూముల గూర్చి నిర్ణయం. ఎలాంటి నష్టపరిహారం లేకుండా భూములపై భూస్వాముల యాజమాన్యాన్ని వెంటనే రద్దుచేయాలి. నూనె, బొగ్గు, ఖనిజాలు లాంటి అన్ని రకాల ఇంధన వనర్లు, అడవులు, నీటివనరులు ప్రజల ఆస్తులుగా వుంటాయి. లెనిన్ అధ్యక్షతన, స్టాలిన్తో సహా బోల్షివిక్కులతోకూడిన ప్రజాకమిసార్ల కౌన్సిలు - మొదటి సోవియట్ ప్రభుత్వం ఏర్పాటు చేయబడింది.

మహత్తర సోషలిస్టు విప్లవం నుండి నేర్చుకొందాం

లెనిన్, బోల్షివిక్ పార్టీల నాయకత్వాన రష్యా ప్రజలు ఒక చరిత్రను రచించారు. దోపిడీవర్గాల పాలనలో వున్న ప్రపంచాన్ని తలకిందులు చేశారు. ప్రపంచాన్నంతా కుదిపివేసిన విప్లవాత్మక మార్పులను ఆవిష్కరించారు.

రష్యా ఒక “రైతాంగ దేశం” అనీ, “ఇది యూరపు దేశాలలో బాగా వెనుకబడి వున్న వాటిలో ఒకటి” అనీ లెనిన్ అంగీకరించాడు. అదే సమయంలో, విశిష్ట లక్షణాల వల్ల కాక కొన్ని చారిత్రక పరిస్థితుల ప్రత్యేక సంయోగంకొద్దీ, బహుశ అతితక్కువ కాలంపాటు రష్యా శ్రామికవర్గం మొత్తం ప్రపంచ విప్లవ శ్రామికవర్గానికి అగ్రగామిని చేసింది” అన్నాడు. లెనిన్ నాయకత్వాన రష్యా శ్రామికవర్గం ఈ చారిత్రక విప్లవాత్మక పాత్ర నిర్వహించడానికి సాహసించింది.

రష్యా బోల్షివిక్ పార్టీ చరిత్ర యిలా సరిగ్గా సమీక్షించింది : “ప్రజల నిశ్చయాత్మక దాడికి సాహసోపేతంగా నాయకత్వం వహించిన, లక్ష్యాన్ని చేరేలోగా దారిలో తగిలే రాళ్లు, రప్పల నుండి తప్పించుకుంటూ జాగ్రత్తగా నడిపిన, భూస్వాముల భూముల స్వాధీనంకోసం సాగిన సాధారణ ప్రజాతంత్ర ఉద్యమం, జాతుల విముక్తి, జాతుల సమానత్వంకోసం పీడిత జాతులు సాగించిన పోరాటం, బూర్జువావర్గాన్ని కూలద్రోసి, శ్రామికవర్గ నియంతృత్వాన్ని నెలకొల్పడానికి శ్రామికవర్గం సాగించిన సోషలిస్టు ఉద్యమంలాంటి వైవిధ్యపూరిత విప్లవోద్యమాలను నైపుణ్యంతో ఒక ఉమ్మడి విప్లవ మహావెల్లువలో సంలీనం చేసిన బోల్షివిక్ పార్టీలాంటి పార్టీ మాత్రమే ఈ పని చేయగలుగుతుంది”.

కమ్యూనిస్టుల దృష్టిలో విప్లవం అంటే సామాజిక వ్యవస్థను మౌలికంగా మార్చడం అని అర్థం. మార్క్సిజం లెనినిజం మనకిలా బోధిస్తుంది: I) ఏ విప్లవంలోనైనా, నిస్సందేహంగా, రాజ్యాధికారం అన్నది కీలకప్రశ్న. ఏ వర్గం అధికారంలో వున్నది అన్నది సర్వాన్నీ నిర్ణయిస్తుంది; II) ప్రజలు చరిత్రను సృష్టిస్తారు. ఈ సూత్రం నుండి ఏమాత్రం వైదొలగినా, ప్రజల విప్లవపాత్ర స్థానంలో కొద్దిమంది వీరోచిత, దుస్సాహసిక చర్యలను, యాంత్రిక చర్యలను అనుసరించడానికి ఎలాంటి ప్రయత్నం చేసినా అది విఫలంకాక తప్పదు; III) విప్లవాన్ని సమగ్రంగా, విజయందాకా నడిపించాలంటే శ్రామికవర్గం విప్లవ నాయకత్వం చేపట్టాలి. కనుక బోల్షివిక్ తరహాపార్టీని నిర్మించడం విప్లవ విజయానికి ప్రధానమైన ముందు షరతు. కమ్యూనిస్టుపార్టీ నాయకత్వాన సాగే విప్లవాలన్నిటికీ యివి మౌలికమైనవి.

మహత్తర అక్టోబరు సోషలిస్టు విప్లవాన్ని సమున్నతంగా ఎత్తిపట్టడానికి; దానినుండి నేర్చుకొనడానికి; లెనిన్ బోధనలను ఆచరణకు అన్వయించుకొని, ఆచరణగా మార్చడానికి; భారతదేశంలో నూతన ప్రజాతంత్ర విప్లవాన్ని సాధించి, సోషలిస్టు విప్లవంవైపు పురోగమించడానికి ఈ విప్లవాన్ని కీర్తించుదాం.

○○○○○